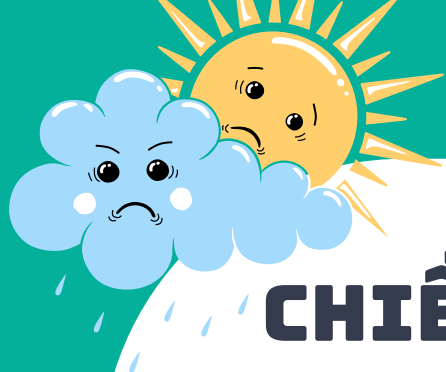

PHÒNG GIÁO DỤC VÀ ĐÀO TẠO HUYỆN THANH TRÌ

LẮNG SÂU CÙNG TRANG SÁCH

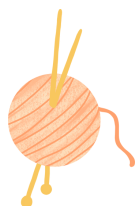

CHIẾC KHĂN MÙA ĐÔNG

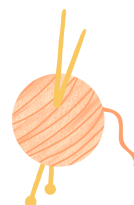
- Nguyễn Lâm Thắng -

Mẹ rút từng sợi mưa
Trên đôi tay rét buốt
Mẹ đan sớm vào trưa
Thành chiếc khăn ấm áp.

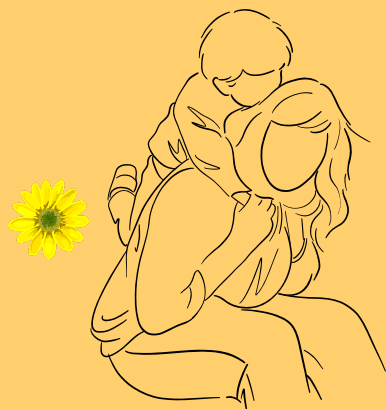
Mẹ choàng vào cổ con
Dải tình thương nồng ấm
Con đi giữa chiều đông
Gió mưa đường bớt lạnh.

Ôi! Chiếc khăn mùa đông
Là tình yêu của mẹ
Là ngọn lửa rực hồng
Sưởi ấm lòng con trẻ.

“Ôi! Chiếc khăn mùa đông” của Nguyễn Lâm Thắng -
tôi cứ gọi nguyên ra một câu thơ thế nhé. Bài thơ đơn giản
như chiếc khăn mỏng làm sao che được cái lạnh mùa đông
giá nhưng lại đủ sưởi ấm lòng người. Viết về mẹ thì hình
như không có gì mới, có gì bất ngờ mà sao đọc lên ta vẫn
thấy lạ. Lạ ở chính sự cảm nhận và liên tưởng ở tâm hồn
mình. Bắt đầu là khi mẹ đan chiếc khăn ấy:

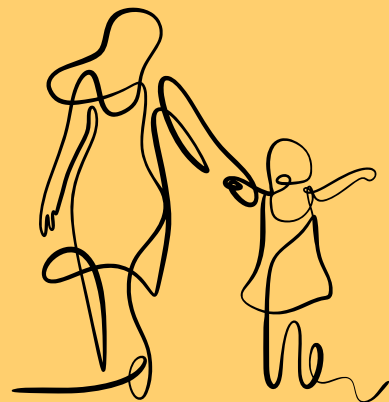
Mẹ rút từng sợi mưa
Trên đôi tay rét buốt
Mẹ đan sớm vào trưa
Thành chiếc khăn ấm áp.

Nhà thơ đã có một phát hiện thú vị. Chính chiếc khăn
ấm lại được đan từ buốt giá, qua bàn tay mẹ những “sợi
mưa” đã thành sợi ấm, mẹ đan thời gian, đan tần tảo, chịu
thương chịu khó để cho con sự yên ấm. Nhưng rồi, sau bao
năm điều mà tác giả ám ảnh nhất lại chính là “đôi tay rét
buốt”, một đôi tay chẳng bao giờ được ấp ủ của mẹ. Bao năm
qua con đã quên điều ấy, chính mẹ cũng đã quên bởi luôn
chỉ nghĩ đến con.

Bài thơ được tiếp nối bằng cử chỉ yêu thương,
trao gửi hơi ấm của mẹ:

Mẹ choàng vào cổ con
Dải tình thương nồng ấm
Con đi giữa chiều đông
Gió mưa đường bớt lạnh.

Người mẹ nào cũng mong được làm điều đó, trao cho con hơi ấm nhưng chỉ nhà thơ mới nhìn ra được cả một “dải tình thương”. Chiếc khăn như dải mây trắng ngày nắng, như dãy núi chắn bão giông và hơn hết còn là sự ấm áp của lòng nhân ái, của sự cao thượng. Hai câu thơ sau mới đọc sẽ thấy cũ, thấy mòn nhưng có lẽ đó mới chính là một bất ngờ của Nguyễn Lâm Thắng:

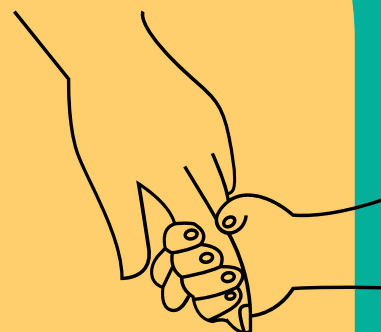
Con đi giữa chiều đông
Gió mưa đường bớt lạnh.

Dù mẹ có thương yêu, chăm lo, ấp ủ thế nào thì một người con vẫn phải đối diện với thực tại, với cuộc đời riêng của mình. Bởi thế, nhà thơ dùng hai từ “bớt lạnh” thật tinh tế. Bớt là giảm đi, ít đi chứ đâu thể hết nhưng nhờ cái phần được bớt đi ấy mà người con đủ dũng khí bước tiếp trong cuộc đời này.

Bài thơ khép lại với sự suy cảm được thốt lên bằng
tấm lòng của người con:

Ôi! Chiếc khăn mùa đông
Là tình yêu của mẹ
Là ngọn lửa rực hồng
Sưởi ấm lòng con trẻ.

Mẹ và mùa đông, chiếc khăn và kỷ niệm là những gì
sâu lắng nhất, đáng nhớ nhất. Nếu không có mùa đông, tay
mẹ sẽ không rét buốt (đôi tay rét buốt), con sẽ không phải
chịu “gió mưa” trên đường đời nhưng cũng nhờ thế mà thấu
hiểu thêm lòng mẹ. Và, đến đây người viết có một liên
tưởng đến hai câu thơ của nhà thơ Chế Lan Viên: “Con nhớ
mế! Lửa hồng soi tóc bạc/ Năm con đau, mế thức một mùa
dài” trong *Tiếng hát con tàu*. Mẹ là ngọn lửa sinh sôi kỳ diệu
đã giữ gìn sự sống, nuôi dưỡng những tâm hồn và cũng là
chủ nhân của bao nền văn hóa. Dù là người mẹ đã sinh ra
mình hay chỉ là người mẹ nào đó ta đã gặp trong cuộc đời
thì ta cũng nhận được sự nhân ái, yêu thương đó từ họ. Một
người mẹ, nhiều người mẹ đan khăn cho con, quàng cho con
“dải tình thương” và họ đã trở thành biểu tượng cao quý
trong cuộc đời này. Hãy yêu thương mẹ hơn và trân trọng...

-Sưu tầm-

